

Arrest

nr. 292 340 van 26 juli 2023
in de zaak RvV X /VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 3 april 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 april 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 juni 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is erkend vluchteling in Italië.

1.2. Op 21 mei 2019 dient verzoeker een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse minderjarige dochter. De gemachtigde van de destijds bevoegde minister beslist op 19 november 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Op 21 november 2019 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse minderjarige dochter. De gemachtigde van de destijds bevoegde minister beslist op 5 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.4. Op 16 juni 2020 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse minderjarige dochter. De burgemeester van de stad Aalst beslist op 16 september 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 12 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 5 juli 2021 dient verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse minderjarige dochter. Op 3 januari 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.7. Op 13 januari 2022 dient verzoeker een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse minderjarige dochter. Op 7 juli 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.8. Op 15 september 2022 dient verzoeker een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse minderjarige dochter. Op 14 maart 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.09.2022 werd ingediend door:

Naam: [N. K.]

Voorna(a)m(en); [R.]

Nationaliteit: vluchteling erkend in ander land

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Nederlands minderjarig kind, de genaamde [N.K.J.E.] (NN. [...]) in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene legt bij huidige aanvraag enerzijds een vervallen verblijfstitel van Italië voor, afgeleverd op 27.12.2016 en geldig tot 26.12.2021; anderzijds legt betrokkene een vervallen reistitel met nr. [...] afgeleverd door Italië op 17.08.2017 en geldig tot 26.12.2021 en een bewijs van aanvraag dd. 21.10.2021 en afhaling dd. 7.02.2023 van een nieuwe geldige reistitel.

Overwegende dat artikel 52, §2 van het KB van 08.10.1981 stelt dat: "§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken : 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;"

Overwegende dat artikel 41, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat: "§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort (...)"

In deze gaat het hier niet om een binnenkomst, wel om een aanvraag tot verblijf. Gezien art. 52, §2, 1° van het KB van 8.10.1981 stelt dat het om een bewijs moet gaan zoals wordt vermeld in art. 41, §2, eerste lid van de wet van 15.12.1980 achten we die bepaling van toepassing als voorwaarde om de gezinshereniging te kunnen toestaan. Betrokkene laat na tijdens de aanvraag gezinshereniging een geldig identiteitsdocument voor te leggen, overeenkomstig artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet

Gezien betrokkene geen geldig identiteitsdocument voorlegt dat kan worden aanvaard in de procedure gezinshereniging, voldoet hij niet aan de voorwaarden van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 5° van de wet van 16.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 4 van de richtlijn 68/360/EEG van de Raad van 15 oktober 1968 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van de werknemers der Lid-Staten en van hun familie binnen de Gemeenschap, van de artikelen 3 en 6 van de richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de Lid-Staten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten, van de artikelen 40bis en 41, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de motiveringsplicht. Hij is tevens van oordeel dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

[...]

Dat de bestreden beslissing ten onrechte opwerpt dat in casu niet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van mee dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger conform artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° Vw. werd voldaan, zodat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker dient te worden afgewezen.

Verzoeker zou immers geen geldig identiteitsdocument hebben voorgelegd dat kan worden aanvaard in de procedure gezinshereniging.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Artikel 2 van deze wet bepaalt nochtans dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

[...]

Zo wordt in de bestreden beslissing enkel verwezen naar de artikelen 41, §2 Vw. en 52, §2 van het KB van 8 oktober 1981 terwijl deze artikelen geen enkel juridische grondslag vormen voor het afwijzen van verzoekers aanvraag verblijfskaart familielid van een burger van de Unie en het hem betekenen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden .

Artikel 41, §2 Vw. stelt als volgt :

“§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggedrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”

Het Verblijfsbesluit voert deze bepaling uit in artikel 47:

“§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater. Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden. In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde. § 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot teruggedrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11”.

Vooreerst verblijft verzoeker reeds meer dan drie jaar met zijn partner en kind in Aalst en beschikte hij op het ogenblik van zijn binnenkomst bijgevolg over een geldige Italiaanse reistitel, zodat verzoeker bij zijn binnenkomst voldeed aan de voorwaarden van artikel 41, § 2 Vw.

Bovendien verwijst artikel 41, §2 Vw. naar het recht op binnenkomst van familieleden van Unieburgers en handelt dus enkel over de toegang tot het grondgebied en niet over de aanvragen gezinshereniging van familieleden van Unieburgers die reeds in België verblijven.

Verweerder maakt dus een verkeerde toepassing van artikel 42, §2 Vw.

Ten overvloede dient verwezen te worden naar het feit dat verzoeker reeds eerder aanvragen gezinshereniging met zijn Nederlandse minderjarige dochter heeft ingediend en verweerder dienaangaande op 3 januari 2022, respectievelijk 7 juli 2022 beslissingen genomen heeft waarbij met geen woord werd gerept omtrent de identiteit van verzoeker (stuk 2).

M.a.w. de identiteit van verzoeker werd door verweerder reeds aanvaard in zijn beslissingen van 3 januari 2022 en 7 juli 2022. De aanvraag gezinshereniging van verzoeker werd immers enkel geweigerd omwille van de motivering dat de financiële afhankelijkheid niet voldoende werd aangetoond. Bijgevolg stond de identiteit van verzoeker reeds vast, zodat verweerder thans geenszins de aanvraag van verzoeker kan weigeren wegens het niet aantonen van zijn identiteit.

[...]

Voorts dient nogmaals verwezen te worden naar artikel 47 Verblijfsbesluit dat voorziet dat een familielid van een Unie-onderdaan het Rijk mag betreden op grond van een vervallen paspoort of enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit.

Dat derhalve, indien een familielid van een burger van de Unie met een vervallen paspoort het Rijk mag betreden, hieruit moet afgeleid worden dat deze ook met een vervallen paspoort een aanvraag tot het verkrijgen van een F-kaart mag indienen.

Dat verzoeker het bewijs van zijn identiteit geleverd heeft door middel van de door hem voorgelegde documenten en ook bij een eerdere aanvraag conform artikel 40bis Vw. verweerder de identiteit van verzoeker niet in vraag heeft gesteld.

Verzoeker merkt op dat het weigeren van een aanvraag tot het verkrijgen van een F-kaart louter omdat het hij geen geldig identiteitsdocument zou hebben neergelegd, terwijl zijn identiteit voorheen nooit werd betwist, bovendien strijdig is met het vrij verkeer en verblijf op het grondgebied voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Verzoeker heeft immers een aanvraag ingediend als ouder van een minderjarige Unieburger.

Zo heeft het Hof van Justitie in het arrest *Brax versus de Belgische Staat*² een bindende interpretatie gegeven van de artikelen 3 en 4 van de richtlijn 68/360/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen en van de artikelen 3 en 6 van de richtlijn 73/148/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen, die in het licht van het evenredigheidsbeginsel gelezen werden.

Ook in het arrest *Zambrano* d.d. 8 maart 2011, C-34/09, wordt duidelijk gemaakt dat het verblijf aan ouders van minderjarige Unieburgers niet licht geweigerd kan worden, aangezien dergelijke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve geniet van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten ontnemen:

“Er is namelijk van uit te gaan dat een dergelijke weigering ertoe zal leiden dat deze kinderen, burgers van de Unie, zullen worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. Tevens loopt de betrokken persoon, indien hem geen arbeidsvergunning wordt afgegeven, het risico niet over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in zijn eigen onderhoud en in dat van zijn gezin, wat er eveneens toe zou leiden dat zijn kinderen, burgers van de Unie, zouden worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten. In die omstandigheden zullen bedoelde burgers van RvV X - Pagina 5 de Unie in de feitelijke onmogelijkheid verkeren de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten uit te oefenen”

(<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:62009CJ0034&from=NL>)

Verzoeker heeft aan de hand van de voorgelegde documenten dan ook zijn identiteit aangetoond, welke eerder ook door verweerder aanvaard werd.

Door middel van de geboorteakte van zijn Nederlandse is aangetoond dat hij de vader is van een minderjarige Unieburger en dus recht op vrij verkeer en verblijf zou moeten genieten.

Los van de vraag of de bepalingen van de artikelen 41 Vw. en 47 Verblijfsbesluit van toepassing zijn op aanvragen gezinshereniging, heeft verzoeker voldaan aan deze bepalingen en daarmee aan artikel 40bis Vw.

Verzoeker wil tenslotte verwijzen naar arrest nr. 194.310 dd. 26 oktober 2017³ van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin – verwijzend naar artikel 46 Vreemdelingenbesluit dat bepaalt dat een EU-onderdaan op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet en naar het vrij verkeer van EU-onderdanen – werd geoordeeld dat een burger van de Unie het Rijk mag betreden op grond van een vervallen paspoort.

De Raad ziet in dit arrest niet in waarom als een burger van de Unie met een vervallen paspoort het Rijk mag betreden, deze niet met een vervallen paspoort een aanvraag tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving mag indienen.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest foutief gemotiveerd is en in strijd met de aangehaalde bepalingen.

[...]

Dat tenslotte verwezen dient te worden naar artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° Vw. waarin een afzonderlijke documentaire verplichting wordt opgelegd aan de ouder van een Belgisch minderjarig bij het indienen van de aanvraag gezinshereniging.

Deze verplichting geldt enkel in geval van een aanvraag gezinshereniging met een Belgisch minderjarig kind, waaruit dus duidelijk de wetgever niet de intentie had deze voorwaarde ook op te leggen aan familieleden van andere gezinsherenigers, in casu de ouder van een minderjarige Unieburger.

Bijgevolg kan de aanvraag gezinshereniging van verzoeker conform artikel 40bis Vw. geenszins worden afgewezen wegens het niet voorleggen van een geldig identiteitsdocument.”

2.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

[...]

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet vervangen door artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Verzoeker maakte bij zijn aanvraag een vervallen Italiaanse verblijfstitel over, afgeleverd op 27.12.2016 en geldig tot 26.12.2021. Anderzijds legde verzoeker een vervallen reistitel met nr. [...] afgeleverd door Italië op 17.08.2017 en geldig tot 26.12.2021 voor, alsook legde verzoeker een bewijs van aanvraag van 21.10.2021 van een nieuwe geldige reistitel bij van de Italiaanse autoriteiten, af te halen op 07.02.2023. Er kan alleen maar vastgesteld worden dat verzoeker geen geldig identiteitsdocument heeft voorgelegd. De verzoekende partij verwijst naar artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit, maar dat artikel is niet van toepassing op de situatie van verzoeker en dat artikel doet ook geen afbreuk aan het bepaalde in artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit dat wel van toepassing is op de situatie van verzoeker. Artikel 52§2 van het vreemdelingenbesluit is niet in strijd met enige wettelijke bepaling en er is geen enkele reden waarom dit artikel buiten toepassing zou moeten worden gelaten.

Waar verzoeker verwijst naar zijn eerdere aanvragen waarbij er zich geen problemen stelden met de identiteitsdocumenten, dient opgemerkt dat die aanvragen werden ingediend op een ogenblik dat zijn Italiaanse verblijfstitel (en zijn Italiaanse reistitel) nog niet vervallen waren.

Waar verzoeker verwijst naar de arresten BRAX en ZAMBRANO van het Hof van Justitie en de richtlijnen 68/360/EEG en 73/148/EEG, dient opgemerkt dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en dat de voorgelegde Italiaanse documenten reeds verstreken waren vóór het indienen van de verblijfsaanvraag.

Bovendien moet onderhavig dossier binnen de juiste proporties bekeken worden: verzoeker kon gelet op door hem overgemaakte documenten op 07.02.2023 zijn hernieuwde Italiaanse verblijfstitel vernieuwen. Verzoeker heeft dit ook zo gecommuniceerd aan de verwerende partij. In het administratief dossier zit tevens volgende communicatie:

“[D.J.]

De: vreemdelingen vreemdelingen@Aalst.be

Envoyé: jeudi 2 mars 2023 13:53

A: [C.J.]

Objet: RE:/\ [N.K.R.] [...]

Dag [J.] ;

Nog niet helaas. Hij had pas op 17/02/2023 een afspraak voor de afhaling.

We zullen hem nogmaals uitnodigen dit asap voor te leggen en de deadline van 14/03/2023 voorop te stellen.

Nog een fijne dag gewenst.

[...]”

“Van: [C.J.] [...]

Verzonden: donderdag 2 maart 2023 13:47

Aan: [H.E.] [...]

CC: vreemdelingen vreemdelingen@Aalst.be

Onderwerp: RE:/\ [N.K.R.] [...]

Beste,

Heeft betrokkene ondertussen zijn nieuw geldig paspoort binnengebracht?

Met vriendelijke groeten,

[...]”

“Van: [E.H.] [...]

Verzonden: dinsdag 3 januari 2013 12:01

Aan: gh.verblijf40@ibz.fgov.be

Onderwerp: : /\ [N.K.R.] [...]

Beste,

Betrokkene heeft een paspoort in aanvraag. Afhaling is pas voorzien 7/02/2023.

Einddatum procedure 15/03/2023

[N.K.R.]

Vluchteling erkend in ander land, [1985]

DVZ: [...]

NN: [...]

[...]"

""[D.J.]

De: [E.H.] [...]

Envoyé: mardi 3 janvier 2023 12.01

A: gh.verblijf40@ibz.fgov.be

Objet: RE:!! [N.K.R.] [...]

Pièces jointes : 1_Andere bewijsstukken_Afspraak paspoort pas [...]

Beste,

Betrokkene heeft een paspoort in aanvraag. Afhaling is pas voorzien 7/02/2023.

Einddatum procedure 15/03/2023

[N.K.R.]

Vluchteling erkend in ander land, [1985]

DVZ: [...]

NN: [...]

[...]"

Verzoeker heeft zich blijkbaar uiteindelijk toch niet in het bezit doen stellen van een hernieuwde Italiaanse reistitel en verzoeker verduidelijkt helemaal niet waarom hij de afspraak van 07.02.2023 om zijn Italiaanse verblijfstitel te vernieuwen niet is nagekomen.

Het is onredelijk dat verzoeker - die zelf aan de verwerende partij een document heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij een vernieuwde Italiaanse reis- of verblijfstitel zou kunnen krijgen op 07.02.2023, terwijl hij dit finaal kennelijk niet heeft afgehaald (en zelfs zonder dat er daar ook maar één argument voor gegeven wordt: gemakzucht ?) - zich plots beroept op rechtspraak van het Hof van Justitie die gewezen werd in casussen waarbij fundamentele rechten in het gedrang kwamen.

Verzoeker kan immers bezwaarlijk stellen dat zijn grondrechten of zijn fundamentele rechten in het gedrang komen wanneer hij zijn Italiaanse verblijfstitel wel degelijk zou kunnen vernieuwen – verzoeker had hier zelfs een afspraak voor gemaakt op 07.02.2023 – en waardoor hij desgevallend wel zou kunnen voldoen aan de vormvoorwaarden van artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit.

Het probleem in casu is niet dat aan verzoeker het recht op gezinsleven zou worden ontzegd, maar wel dat verzoeker kennelijk weigert, om een vooralsnog onbekende reden, om zich in bezit te doen stellen van een hernieuwd Italiaans verblijfs- of reisdocument hoewel hij hiertoe zelf een afspraak had gemaakt bij de Italiaanse instanties op 07.02.2023."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheids-afweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt ook duidelijk dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.4. Verzoeker beriep zich tegenover het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt."

Artikel 40bis, § 4 van Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.
[...]” (eigen onderlijning)

Artikel 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit bepaalt verder het volgende voor een derdelander-familielid van een burger van de Unie die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om een aanvraag in te dienen tot afgifte van een verblijfkaart als familielid van een burger van de Unie:

“§ 2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet.” (eigen onderlijning)

Artikel 41 van de Vreemdelingenwet waarnaar in voormelde artikelen wordt verwezen, stelt actueel als volgt:

“§ 1. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugnijfing over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugnijfing over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 3. De houder van een identiteitskaart of van een paspoort afgegeven door de Belgische overheden, wordt zonder formaliteit tot het grondgebied van het Rijk toegelaten, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is.

§ 4. Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.” (eigen onderlijning)

2.5. In de bestreden beslissing weigert verweerder het recht op verblijf van meer dan drie maanden, omdat verzoeker naliel een geldig identiteitsdocument voor te leggen. Hij verwijst hiervoor naar artikel 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit juncto artikel 41, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.6. Het is niet betwist dat verzoeker bij zijn huidige aanvraag tot gezinshereniging, als bewijs van zijn identiteit, enkel een vervallen Italiaanse verblijfstitel afgeleverd op 27 december 2016 en geldig tot 26 december 2021 en een vervallen Italiaanse reistitel afgeleverd op 17 augustus 2017 en geldig tot 26 december 2021, als erkend vluchteling in Italië, heeft voorgelegd. Aan de hand van deze documenten

heeft verzoeker aanvankelijk op regelmatige wijze het Belgische grondgebied betreden, maar deze documenten waren niet langer geldig bij het indienen van de huidige aanvraag tot gezinshereniging.

2.7. Verzoeker benadrukt dat hij bij zijn binnenkomst in België beschikte over een geldige Italiaanse reistitel en voldeed aan de voorwaarden van artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij merkt ook op dat in het kader van zijn vorige aanvragen tot gezinshereniging met zijn Nederlandse kind zijn identiteit steeds werd aanvaard. Hij betoogt dat verweerder ten onrechte stelt dat uit de artikelen 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet en 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit, die elk verwijzen naar *“artikel 41, tweede lid”* van de Vreemdelingenwet, zou volgen dat een derdelander-familielid van een Unieburger in het bezit moet zijn van een geldig identiteitsdocument voor de afgifte van de gevraagde verblijfskaart. Hij wijst in dit verband nog op artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit. Eveneens verwijst hij naar het BRAX-arrest van het Hof van Justitie waaruit volgens hem volgt dat België een derdelander-familielid geen verblijfsvergunning kan weigeren omdat hij geen geldige binnenkomstdocumenten heeft, als deze zijn identiteit en zijn verwantschap met een Unieburger bewijst.

2.8. Op het ogenblik dat artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd bij artikel 20 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007), werd eveneens, bij artikel 22 van voornoemde wet van 25 april 2007, artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat handelt over de binnenkomst van derdelander-familieleden van een burger van de Unie, vervangen als volgt: *“De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht.”* Tegelijk werd een lid toegevoegd, dat luidde als volgt: *“Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een identiteitskaart of geldig nationaal paspoort of indien de familieleden van de burger van de Unie, die geen burger van de Unie zijn, niet beschikken over de in artikel 2 bedoelde documenten, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”*

2.9. De voorbereidende werkzaamheden (Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 51/2845/1) bij de voormelde wet van 25 april 2007 luiden wat betreft artikel 41 van de Vreemdelingenwet als volgt: *“Dit artikel wijzigt artikel 41 van de vreemdelingenwet, dat het recht op binnenkomst reglementeert. In vergelijking met het oude artikel 41 wordt toegevoegd dat de burgers van de Unie en hun familieleden eveneens recht op binnenkomst hebben indien zij niet de nodige binnenkomstdocumenten hebben, maar op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Dit is gebaseerd op artikel 5.4 van de richtlijn. De richtlijn herneemt hiermee het standpunt dat het Hof van Justitie heeft verwoord in zijn arrest van 25 juli 2002, het zogenaamde arrest-BRAX, en waaraan reeds was tegemoetgekomen door een omzendbrief van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 oktober 2002 (B.S. 29 oktober 2002). Bovendien wordt in uitvoering van artikel 5.2 in fine van de richtlijn voorzien dat de houders van een verblijfskaart als familielid (onderdaan van een derde land) van een burger van de Unie, vrijgesteld zijn van de visumplicht. Het nieuwe vierde lid van artikel 41 voorziet de mogelijkheid om een administratieve boete op te leggen aan de burger van de Unie of zijn familielid die de vereiste documenten voor de binnenkomst niet overlegt, wetende dat het eerste en het tweede lid hem toestaan om zijn identiteit en/of zijn nationaliteit met andere middelen te bewijzen. Deze bepaling is in overeenstemming met het voornoemd BRAX-arrest dat er aan herinnert (punt 77) dat het gemeenschapsrecht de Lid-Staten niet belet aan de niet naleving van de nationale voorschriften inzake het toezicht op vreemdelingen alle passende sanctiemaatregelen te verbinden die nodig zijn om de doeltreffendheid van deze bepalingen te verzekeren, op voorwaarde dat deze sancties evenredig zijn. De vastgelegde boete lijkt in overeenstemming met deze vereisten: enerzijds gaat het om een sanctie die noodzakelijk is om te vermijden dat de betrokken personen zonder een paspoort of een identiteitskaart of, wat de familieleden die onderdanen zijn van een derde land betreft, zonder het vereiste visum, België binnen-komen. Anderzijds is het bedrag van de boete evenredig met de last die het ontbreken van de vereiste documenten voor de Belgische autoriteiten vormt. Het principe van de administratieve geldboete is tenslotte niet nieuw: het wordt reeds voorzien door artikel 74/4bis van de vreemdelingenwet.”*

2.10. In het vermelde BRAX-arrest van het Hof van Justitie van 25 juli 2002 (C-459/99) stelde het Hof onder meer vast:

“73. De tweede vraag dient aldus te worden begrepen, dat zij betrekking heeft op de onderdaan van een derde land die het grondgebied van een lidstaat onregelmatig is binnengekomen en het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat die binnen de werkingssfeer van de richtlijnen 68/360 en 73/148 valt.

[...]

76. Volgens artikel 4, lid 3, van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 kunnen de lidstaten de afgifte van de verblijfsvergunning afhankelijk stellen van de overlegging van het document waarmee de betrokkene hun grondgebied is binnengekomen (zie arrest Roux, reeds aangehaald, punten 14 en 15).

[...]

78. De weigering om een verblijfsvergunning af te geven, en a fortiori de verwijdering, die enkel zouden zijn ingegeven door het feit dat de betrokkene de wettelijke formaliteiten inzake het toezicht op vreemdelingen niet heeft vervuld, zouden evenwel afbreuk doen aan het wezen zelf van het rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleende verblijfsrecht, en kennelijk niet in een juiste verhouding staan tot de zwaarte van de inbreuk (zie naar analogie met name arrest Royer, punt 40).” [...]

88. De derde prejudiciële vraag heeft [...] betrekking op de situatie van de visumplichtige echtgenoot van een onderdaan van een lidstaat die regelmatig is binnengekomen, maar niet vóór het verlopen van zijn visum een verblijfsvergunning heeft aangevraagd.

89. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 bepalen weliswaar dat de lidstaten bij de aanvraag voor een verblijfsvergunning de overlegging kunnen verlangen van het document waarmee de betrokkene hun grondgebied is binnengekomen, maar niet dat dit document nog geldig moet zijn. De afgifte van een verblijfsvergunning aan een visumplichtige onderdaan van een derde land kan dus niet afhankelijk worden gesteld van de voorwaarde dat zijn visum nog geldig is. Dit geldt temeer omdat, zoals het Hof in de punten 22 en 23 van het reeds aangehaalde arrest Giagounidis heeft geoordeeld, de lidstaten het recht van verblijf op hun grondgebied moeten toekennen aan de in artikel 1 van richtlijn 68/360 bedoelde werknemers die een geldige identiteitskaart dan wel een geldig paspoort kunnen overleggen, ongeacht het document waarmee zij het grondgebied van die lidstaten zijn binnengekomen.

90. Een lidstaat kan de afgifte van een verblijfsvergunning overeenkomstig de richtlijnen 68/360 en 73/148 dus niet afhankelijk stellen van de overlegging van een geldig visum. Bovendien zou, blijkens punt 78 van het onderhavige arrest, de verwijdering van het grondgebied op de enkele grond dat het visum verlopen is, een sanctiemaatregel zijn die kennelijk niet in een juiste verhouding staat tot de zwaarte van de inbreuk op de nationale voorschriften inzake het toezicht op vreemdelingen.”

waarna het Hof onder meer concludeerde:

“1) Artikel 3 van richtlijn 68/360/EEG van de Raad van 15 oktober 1968 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van de werknemers der lidstaten en van hun familie binnen de Gemeenschap, artikel 3 van richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de lidstaten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten, en verordening (EG) nr. 2317/95 van de Raad van 25 september 1995 ter bepaling van de derde staten waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit moeten zijn van een visum, dienen tegen de achtergrond van het evenredigheidsbeginsel aldus te worden uitgelegd, dat een lidstaat een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat en die zonder geldige identiteitskaart of geldig paspoort, of in voorkomend geval zonder visum, zijn grondgebied tracht binnen te komen, niet aan de grens mag terugwijzen wanneer deze echtgenoot het bewijs kan leveren van zijn identiteit en huwelijksband, en uit niets blijkt dat hij een gevaar is voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid in de zin van artikel 10 van richtlijn 68/360 en artikel 8 van richtlijn 73/148.

2) Artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 moeten aldus worden uitgelegd, dat een lidstaat op grond van deze bepalingen niet een verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, en hem niet van het grondgebied kan verwijderen op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen.

3) “De artikelen 3 en 4, lid 3, van richtlijn 68/360, de artikelen 3 en 6 van richtlijn 73/148, en artikel 3, lid 3, van richtlijn 64/221/EEG van de Raad van 25 februari 1964 voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid, moeten aldus worden uitgelegd, dat een lidstaat niet een verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat en het grondgebied van deze lidstaat regelmatig is binnengekomen, en hem niet van het grondgebied kan verwijderen, op de enkele grond dat zijn visum verlopen is vóór de aanvraag van de verblijfsvergunning.”

2.11. Bij artikel 18 van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet vervangen door artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dit luidde als volgt:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

2.12. De voorbereidende werkzaamheden (Parl.St. Kamer 2013-2014, nr. 53/3239/1) luiden wat dit betreft als volgt: *“Artikel 17 van het wetsontwerp vermeldt de documenten op grond waarvan de burgers van de Unie en hun familieleden gemachtigd zijn het grondgebied van het Rijk binnen te komen. In principe moeten de burgers van de Unie een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort hebben. De familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn moeten een geldig paspoort hebben dat, zo nodig, voorzien is van een inreisvisum als zij onderdaan zijn van een van de landen die voorkomen in bijlage 1 bij Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. Indien hij echter in het bezit is van een (duurzame) verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie moet hij een dergelijk inreisvisum niet aanvragen. Als hij die documenten niet bezit, mag de vreemdeling met elk passend middel zijn hoedanigheid van burger van de Unie aantonen. Daartoe geeft de minister of zijn gemachtigde hem een redelijke termijn en stelt hij, voor zover mogelijk, de nodige middelen tot zijn beschikking om daarin te slagen: telefoon, fax, computer, internet, e-mail, enzovoort. Als hij zich aanmeldt aan de grens, zal de vreemdeling die niet zijn hoedanigheid van gerechtigde van vrij verkeer heeft aangetoond niet tot het grondgebied worden toegelaten. Bovendien kan de burger van de Unie of zijn familielid die of dat niet bewijst dat hij gerechtigde is van het vrij verkeer door middel van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, door de Minister of zijn gemachtigde een administratieve boete van 200 euro opgelegd krijgen.”*

2.13. Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet werd niet aangepast aan deze wetswijziging en bleef verwijzen naar artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waardoor moet worden aangenomen dat wordt verwezen naar de gehele § 2 van artikel 41 van de Vreemdelingenwet.

2.14. Bij artikel 13 van de wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 9 juli 2019) wordt artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet nogmaals gewijzigd. Dit resulteerde in de huidige wettekst, zoals deze hierboven is weergegeven.

2.15. De voorbereidende werkzaamheden (Parl.St. Kamer 2018-2019, nr. 54/3618/1) luiden wat dit betreft als volgt: *“De wijzigingen in artikel 41 van de wet van 15 december 1980 zijn van louter juridisch-technische aard. Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld werd ingetrokken en vervangen door Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij*

overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.”

2.16. Naar aanleiding van deze laatste wetswijzing werd andermaal geen aanpassing doorgevoerd aan artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet. Dit blijft verwijzen naar artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarvan – zoals hierboven reeds werd geduïd – moet worden aangenomen dat dit verwijst naar de gehele § 2 van dit huidige wetsartikel. Eenzelfde kan trouwens worden aangenomen voor wat betreft de verwijzing in huidig artikel 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit naar *“artikel 41, tweede lid”* van de Vreemdelingenwet.

2.17. In artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit, waarnaar verzoeker tevens verwijst, kan nog het volgende worden gelezen:

“§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater. Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden. In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot teruggrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11.”

2.18. Aldus dient te worden vastgesteld dat de in artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bedoelde derdelander-familieleden van een burger van de Unie in beginsel voor hun binnenkomst dienen te beschikken over een geldig paspoort, vergezeld van een geldig inreisvisum doch dat zij, bij gebrek hieraan, dat binnen een redelijke termijn kunnen laten bezorgen dan wel op andere wijze kunnen laten vaststellen of bewijzen dat zij een recht op vrij verkeer en verblijf genieten. Indien ze visumplichtig zijn en zich aan de buitengrens aanmelden met een geldig nationaal paspoort zonder visum of een verstreken visum en aantonen dat ze een familielid zijn van een burger van de Unie, ontvangen ze een visum en krijgen ze toegang tot het grondgebied. Indien ze zich op het Belgische grondgebied aanmelden bij de gemeente moeten ze hun identiteit bewijzen en dit overeenkomstig artikel 41, tweede lid (lees artikel 41, § 2) van de Vreemdelingenwet. Het moet dus in beginsel gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum, maar bij het ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokken aanvrager het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

2.19. Op basis van voormeld wettelijk kader moet worden aangenomen dat de Belgische wetgever dus heeft voorzien dat de derdelander die verzoekt om de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger zijn identiteit moet aantonen op dezelfde wijze als dat hij zijn recht op vrij verkeer in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger moet aantonen bij binnenkomst op het grondgebied.

2.20. In de bestreden beslissing neemt verweerder als uitgangspunt dat artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit enkel verwijzen naar artikel 41, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wat impliceert dat de derdelander voor de afgifte van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie steeds een geldig paspoort met, indien hij visumplichtig is, een geldig inreisvisum moet voorleggen. Verweerder miskent hiermee evenwel dat deze bepalingen verwijzen naar *“artikel 41, tweede lid”* van de Vreemdelingenwet, waarvan – zoals dit volgt uit de voorgaande bespreking – moet worden aangenomen dat dit verwijst naar de gehele § 2 van dit wetsartikel en dus ook naar het laatste lid van deze bepaling die voorziet in de mogelijkheid om het recht op vrij verkeer en verblijf op andere manieren aan te tonen. De interpretatie van verweerder waarbij enkel zou worden verwezen naar artikel 41, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet zou ook leiden tot een

situatie die niet in overeenstemming is te brengen noch met het BRAX-arrest van het Hof van Justitie noch met de huidige richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (de Burgerschapsrichtlijn), waar dit de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in vele gevallen afhankelijk zou maken van een geldig inreisvisum.

2.21. Gelet op een samenlezing van de hierboven aangehaalde bepalingen, kan de Raad verzoeker volgen in zijn standpunt dat in casu verweerder ten onrechte vereist dat hij zijn identiteit aantoont aan de hand van de documenten bepaald in artikel 41, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dit is een geldig paspoort/reisdocument met in voorkomend geval een geldig visum, met uitsluitel van andere documenten die toelaten de identiteit en verwantschap met een burger van de Unie, en in het verlengde hiervan het afgeleide recht van vrij verkeer en verblijf als familielid, vast te stellen. Verzoeker wijst er ook terecht op dat hij in eerdere procedures dezelfde (toen nog geldige) documenten heeft voorgelegd en dat er geen enkele twijfel werd of wordt geuit omtrent zijn identiteit. Bovendien werd in geen enkele van de reeds genomen beslissingen betwist dat verzoeker de vader is van de Nederlandse minderjarige referentiepersoon. Nergens in de bestreden beslissing leest de Raad dat de door verzoeker voorgelegde identiteitsdocumenten niet toelaten zijn identiteit en zijn afgeleide recht van vrij verkeer en verblijf als familielid met voldoende zekerheid vast te stellen.

2.22. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij aanvoert dat de bestreden beslissing de artikelen 40bis juncto 41, § 2 van de Vreemdelingenwet schendt door in casu enkel een geldig paspoort of identiteitsdocument, in voorkomend geval voorzien van een geldig visum, te aanvaarden.

2.23. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Waar verweerder in de nota nog uitvoerig ingaat op de verklaring van verzoeker dat hij op 7 februari 2023 een hernieuwde reistitel van Italië zou verkrijgen en deze nooit heeft voorgelegd, wijzigt dit niets aan de vaststelling dat hij in de bestreden beslissing uitgaat van incorrecte lezing en interpretatie van de toepasselijke wettelijke bepalingen.

2.24. Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van het onderzochte middel of van het tweede middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	I. CORNELIS
-----------	-------------